

Stöldligan

Det var mest Cesar som berättade.

Asta la bara till några detaljer här och där.

Bea lyssnade lika intresserat som Yngve och rektorn.

– Och det är allt vi vet, slutade Cesar.

Jag lovar.

Han kände en tår i ögonvrån.

– Lugn, sa rektorn. Det var jättebra att ni sa som det var.

– Mycket bra, sa Yngve. Och vi vet att ni inte är inblandade.

Asta pustade ut.

– Vi har nämligen hittat fotspår inne i huset, fortsatte Yngve. Fotspår från någon som har mycket större fötter än ni. Det kan vara en stöldliga som härjar. Någon har gjort inbrott på andra ställen i närheten också.

Alla i rummet slappnade av.

– Minns du att vi brukade leka vid ödehuset?
sa Yngve till rektorn.

– Leka? sa Bea förvånad.

Rektorn skrattade.

– Ja, Yngve och jag är gamla barndomsvänner,
sa hon.

Asta försökte tänka sig Yngve som liten. Och
rektorn. Det var enklare med Yngve. Han såg ut
som en buspojke när han log. Men rektorn ...

– Bodde det ingen tant med dotter där då?
sa Cesar.

– Nej, sa Yngve. Det stod tomt. Min mamma brukade berätta om någon ... vad hette hon?

– Olivia, sa rektorn. Olivia Kummelstjärna. Men hon var död sedan länge då.

– Hade inte Olivia några barn då? envisades Cesar.

– Nej, sa Yngve. Hon hade inga släktingar alls.

– Det sägs att någon av Olivias förfäder hittade Ingjalds skatt, sa rektorn. Antagligen smälte de väl ner guld.

– Vilket är olagligt, påpekade Yngve. Även om man hittar fornfynden på sin egen mark.

– De ägde förresten nästan all mark på den tiden.

Ända ner till kyrkan.

Då fick Cesar en idé.

– Där jag bor också?

– Ja, jovisst. Dina släktingar köpte säkert er tomt av Olivia själv.

Då kunde nyckeln som morfar hittat ha tillhört Olivia Kummelstjärna, tänkte Cesar.

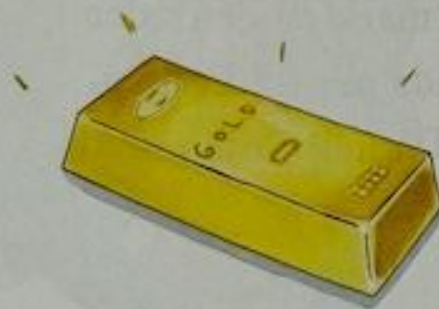
– Men något av guldets borde ha dykt upp vid det här laget, sa Yngve.

– Minns du inte Vera, nere på Valles verkstad? sa rektorn. Hon fick plötsligt en massa pengar för tre–fyra år sedan. Hon kanske hittade en guldtacka eller två.

– Borde hon inte ha anmält det i så fall? sa Bea.

Yngve skakade på huvudet.

– Det är det som är det knepiga med guld, sa han. Om det är nedsmält går det inte att avgöra hur gammalt det är. Så en klump med guld är inget fornfynd. Det är bara en förmögenhet.

Asta, Bea och Cesar gjorde sig klara att gå.

– Tusen tack för hjälpen, sa Yngve. Nu vet jag att det var ni som var där så jag slipper jaga efter andra vittnen. Och jag vet att tjuvarna inte sprang åt ert håll, för då hade ni sett dem.

När barnen skulle stänga dörren, hörde de Yngve prata med rektorn.

– Nu måste jag till Valles verkstad med bilen. Sirenen tjuiter inte tillräckligt högt.